

det imellem Sparekasser og Banker og fremsætte Forslag om alt dette. Det bliver vistnok meget langvarigt. Jeg tror ikke som Ministeren paa disse Maaneder eller det Aar. Jeg tror meget snarere paa det ærede kongevalgte Medlems (Falbe-Hansen) Mening, at det vil blive en Kommission, der sidder i en Aarrække. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister ved, at den første Aktielovgivningskommission, som blev nedsat her i Landet, sad saa længe, at der slet ikke levede noget Medlem af den, og uden at der blev afgivet nogen Betænkning. Men dette er jo en meget omfattende Sag, og derfor har jeg ment, at naar vi i den Mellemtid skulde have en Lovgivning, som skulde være et Surrogat for en virkelig Sparekasselovgivning, saa burde vi have et Forslag, der fremtraadte som et Ændringsforslag til den nugældende Lovgivning, og ikke have det trykt som en fuldstændig Sparekasselovgivning uden nogen som helst Angivelse af, at den ikke var definitiv. Jeg har ikke noget imod, at den højtærede Minister har trykt hele Loven op. Men det har han gjort to Gange, thi i Bilagene til Lovforslaget har han ogsaa trykt den nuværende Lovgivning op og saa i Kursiv de enkelte Ændringer, han foreslog indførte. Men under de Omstændigheder havde det været meget vejledende, og om jeg maa tillade mig at sige saaledes, mindre misvisende og vildledende, om selve Lovforslaget kun havde indeholdt de faa Forandringer. Det er ogsaa dermed, at den Skuffelse hænger sammen, som Ministeren talte om, at Forslaget havde været for os. Naar vi havde faaet et midlertidigt Forslag paa 8—10 Linier, eller hvormange det var, foruden Bestemmelsen om de 4 Fuldmægtige og om, at Sparekasserne selv skulde betale Udgifterne ved Tilsynet — Resten kunde jo indeholdes i en halv Snes Linier —, saa vilde den Skuffelse hos mig, som den ærede Minister talte om, ikke have været til Stede, saa havde jeg straks set, hvad det drejede sig om. Jeg forstaar, at det er Ministerens Hensigt, at denne Sag skal underkastes en langvarig, vidtløftig og indgaaende Undersøgelse af sagkyndige, som altsaa ikke findes i det høje Indenrigsministerium, men kun udenfor dette. Det kan jeg godt tænke mig kan være nødvendigt, men saa skal det ogsaa være klart for alle, at i Mellemtiden have vi ikke den Sparekasselovgivning, vi ønske, og saa maa vi ogsaa hellere have et maaske lille Tillæg til den nuværende Sparekasselovgivning, men dog et, som

skulde indeholde saa meget, at det kunde tænkes at faa Betydning for en nærmere liggende Fremtid.

Jeg kan ikke være med til at stemme for et Forslag til Lov om Spare- og Laanekasser, hvorefter vedblivende alle Sparekassers Bestyrelser skulde vælge sig selv, supplere sig selv, hvor Bestyrelserne vælge Sparekassernes Revisorer, og at disse sidste ikke have nogen som helst Instruktion om, hvorledes de skulde revidere, eller egentlig noget Ansvar for, hvorledes de revidere. En Sparekasselovgivning af den Slags har jo vist sin Effektivitet. Men skulde vi til noget andet, maa vi enten forandre disse Bestemmelser, eller ogsaa maa det udtrykkelig fremgaa af vore Vedtagelser, at vi ikke godkender disse Principper. De vare heller ikke raadende i den Sparekassekommission, som blev nedsat i 1878, og som tilendebragte sit Arbejde i mindre end 4 Maaneder, hvad jeg ikke tror passer med vor Tids Kommissionsarbejde. Disse Principper ere ganske sikkert ikke stemmende med, hvad der blev foreslaaet den Gang, nemlig at Sparekassebestyrelserne skulde vælges af Kommunalbestyrelserne og den ene Revisor ligeledes; her svæver det hele fuldstændig i Luften.

Maa jeg i øvrigt sige, at jeg er ikke saa forskrækkelig glad ved Udsigten til en Kommission, naar jeg tænker paa den forrige. Kommissionen var den Gang enig. Der var ganske vist et enkelt mindre Punkt, hvor vort ærede lille kongevalgte Medlem (Falbe-Hansen) havde en fra de andre Medlemmer afvigende Mening, men Kommissionens Enighed angik den virkelige Betyggelse, som Lovforslaget indeholdt, da det kom til Folketinget. Men da Forslaget gik ud fra Folketinget, havde det ikke noget tilbage af Kommissionens Forslag. Altsaa, det er ogsaa noget, vi risikere ved en Kommission, at den bliver siddende 4—5 Aar eller saa, og saa kommer Folketinget — eller Landstinget, jeg ved jo ikke med Sikkerhed, hvem det bliver — og siger: Vi ville ikke have noget af den Slags.

I Anledning af de Udtalelser, der faldt fra det ærede 4de Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen) om, at han ikke var nogen overordentlig stor Ven af Selvstyre paa dette Omraade, kan jeg ikke nægte mig at fremhæve den betydningsfulde Forskel, der er paa hans Anskuelse og paa dem, der i sin Tid raadede i Folketinget. Thi i Betænkningen i 1879 udtales det, at selv